

Kapela **Asonance** v neděli 15.10.2006 v Národním domě na Smíchově oslavila své 30. narozeniny a pokřtila nové řadové CD **Jestřáb**.

Ze zkušenosti vím, že získat lístky na Asonanci může být problém. Koncerty této kapely jsou natolik vyhlášené, že pokud si je nekoupíte 2 měsíce dopředu, pravděpodobně to se vstupem do sálu budete mít složitější a budete odkázáni na dobrodiní některého z fanoušků, kterým jeden lístek přebývá, nebo přece jen v pokladně nějaký zbývá. Tak se ve "foyer" Národního domu směňovalo jako před koncertem Madonny.

Začátek koncertu se blížil. Na podiu Národního domu se pomalu objevovala kapela, chopila se nástrojů a s "hip-hopovou" písní *Moře mám ráda* s tradiční příměsí irské melodiky a klasického zvuku Asonance se pustili do hraní. Mě se to teda líbilo. První půle byla ve znamení převážně starších písní a tedy i víceméně tradičního akusticky folkového zvuku. Ať už šlo o

Dva havrany

, nebo

Donalda MacGillavryho

. Nad tím vším vynikal precizní zpěv Hanky Horké a Petra Bohuslava, který krom pěveckého procítění si pohrál i s projevy svého těla a zejména v písni

Ďáblový námluvy

se houpavým tancem dvořil manželce "uměleckého vedoucího" - Blance Laštovičkové. Ale největším pěveckým zážitkem první půle byl silný dunivý hlas hostujícího Petra Vacka, který si tu zazpíval jedinou píseň a to ještě v angličtině, ale s takovým procítěním, že má záda pochopila, jak tuhé jsou zimy v Rusku.

Diváci se ještě líně usazovali na svá místa, končila přestávka, a kapela jim k tomu již instrumentálně vyhrávala. První zpívanou skladbou druhé půle večera byla píseň *Vikingové*. Začíná jako a capella

a, ale po prvních několika taktech se přidávají bicí a i ostatní nástroje. Je to malebná melodická píseň s jednoduchým textem. Bicí však dokonale rozmělnily nádech irského folklóru do sladce popového soundu vhodného do komerčních rozhlasových stanic. Je to zároveň i první píseň na novém CD **Jestřáb**.

Jeho křest proběhl za podpory kmotříčků Tomáše Křivánka z Bratrstva Keltů, kteří jsou již pěknou řádku let vydavatelé Asonance, a legendárního organizátora největších folkových akcí

Michala "Juppa" Konečného, jehož věru není třeba představovat. Padlo několik přání desce i Asonanci a pak letěla zátka a CD slavnostně zvlhlo za všeobecného skandování diváků.

U Asonance se často setkáváme s překlady skotských a irských písní. Nejinak je tomu i na nové nahrávce. Najdeme tu opět několik písní ze sbírek pana Childa. Na desce ubylo oproti předchozím nahrávkám instrumentálních skladeb. *Johnny Cope*, kterou nám na živo zahrála jen čtvrtina skupiny, je na CD sama samotinká mezi všemi zpívanými. I zde v půli písně sehrají bicí roli nástroje rytmického, který má monotónně se opakující flétnovou vyhrávku dynamicky rozvinout. Nejen zde jsem opět dospěl k závěru, že Asonance se silně začala ubírat cestou středního proudu.

CD zaznělo takřka kompletně. Vynechána byla jen *Velikonoční sekvence*, jejímž pravděpodobným autorem byl jistý Wipo z Burgundy. Ale abych se zase věnoval samotnému koncertu.

Některé písně byly zajímavé pro svou melodii a aranž, jako kupříkladu lehce se nesoucí milostná píseň o *Markétce a vojákově*, která byla plná flétny. Nebo písní smutných jako *Alan Morrisson*, v níž milý kapitánem byl, však utonul. Tu dívka k jeho slávě píseň sepsala o žalu svém, by pak sama jím zhynula.

Důkaz toho, jak je česká folková píseň zaměnitelná s irským folklórem, jsem našel v skladbičce *Kraj mého dětství*, zpívané sólově moderátorem pražského Country radia, Petrem Bohuslavem. Kdyby mi ji někdo pustil a neřekl mi, že ji hraje Asonance, tak mi nedojde, že s ní má něco společného (nebo spíše s *Ostrovem*?). A za moře za lepším životem se může hnát i chudšas z Moravy. Chci tím říct, že píseň je to pěkná (jedna z nejlepších na koncertě odehraných), avšak takřka dokonalá absence folklórních doplňků ve flétnách či houslích z ní udělala běžnou českou folkovou píseň.

Největší hudební zážitky si Asonance připravila na konec. Pěvecké sólo Kláry Laštovičkové, v písni *Pomáhej nám svatý Jiří* se do mne vrylo jak nůž do másla. Jednoduchá vybrnkávání kytary, postupná gradace ostatních nástrojů, pomalá melodie, smutný konec příběhu (dívka své novorozeně zabila a výčitky svědomí se pak staly příčinou i jejího sebeskonu) a nad tím vším již jednou zmíněný procítěný zpěv jinak jen flétnistky souboru. A nebyl jsem sám, kdo tuto píseň prohlásil za vrchol večera.

Před rozlučkou a přídavky zazněla ještě má oblíbená *Alison Gross* a nechyběla ani titulní píseň *Jestřáb*

, v níž Hanka Horká místy, dle mého názoru, zpívala na hranici slyšitelného zvuku a ultrazvuku, čímž jen znásobila mou euforii. A pak už přišel čas na přídavky. Překvapilo mne, jak diváci nadšeně uvítali píseň

Říkají, že ďábel zdech

, na níž já před lety neshledal nic zajímavého. O tom, že velké hity, byť pro mne již značně ohrané, mají u diváků úspěch svědčil i neutuchající potlesk po písni

Čarodějnice z Amesbury

, u níž se mi ježí vlasy na hlavě stejně, jako u Bodláků od Nezmarů. A přitom, to nejsou špatné písně, jen mi je do oušek kdosi kdysi příliš hrál. Diváci si to však líbit nechali.

Alasdair, syn Collův

byl pro mne příjemnou vzpomínku na první desku, kterou jsem asi před deseti lety od této kapely držel v ruce (že by zrovna deska *Čarodějnice z Amesbury* z roku 1996).

Závěrem ještě dodám, že ač jsem kritizoval, co jsem mohl, zážitek to byl úchvatný a za pár let si ho snad znovu zopakují. Ono veselé moderování baskytaristy Luboše Picka, nebo precizní hudební projev nejsou na naší scéně, jak mi po tomto koncertu došlo, až tak všední záležitost. Pokud máte rádi kapely s pestrými aranži (ono ve dvanácti lidech to snad ani jinak nejde) a chcete si poslechnout popík s irsko-skotskými prvky, pak si desku *Jestřáb* kupte a nebo si na její živou exhibici zajděte osobně. Stálo to zato. To mi věru věřte!